

Arrest

nr. 197 247 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE VUYST *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 17 december 2014 België is binnengekomen, diende op 18 december 2014 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit bleek dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 30 november 2014 in Oostenrijk, op 26 november 2014 in Hongarije en op 3 en 19 oktober 2014 in Bulgarije.

1.2. Op 7 januari 2015 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 26,7 jaar was met een standaarddeviatie van 2,3 jaar.

1.3. Verzoeker gaf geen gevolg aan de oproeping om zich aan te bieden op 18 september 2015, zodat hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

1.4. Op 15 januari 2016 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in, die op 8 maart 2016 in overweging werd genomen door de commissaris-generaal.

1.5. Op 24 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 24 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 15/01/2016

Overdracht CGVS: 19/02/2016

In het kader van een onderzoek van uw asielaanvraag organiseerde het Commissariaat-generaal op 15 maart 2017 van 14.00 uur tot 16.45 uur een gehoor. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Mter Vanderschaeghe (loco Micholt) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Khoshgumbat (district Behsud, provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U liep vier jaar school. U werkte daarna gedurende een jaar als garagist.

U kende problemen met de Taliban en verliet Afghanistan in 2014. U kwam naar België en vroeg hier op 18 december 2014 een eerste keer asiel aan. Omdat u op 14 april 2015 niet kwam opdagen voor een gehoor bij de DVZ werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag.

Op 15 januari 2016 diende u een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft deze aanvraag op 8 maart 2016 in overweging genomen.

U verklaart dat uw broer voor de Afghaanse autoriteiten werkte. Hij was hoofd van een dienst die belastingen int in de grensplaats Torkham. Op 5/5/1390 (komt overeen met 27 juli 2011) werd hij door de Taliban vermoord. Ongeveer twee jaar na de dood van uw broer bent u gehuwd met de vrouw van uw broer. U werd verantwoordelijk voor haar en haar vijf jonge kinderen.

Uw problemen met de Taliban begonnen ongeveer zes maanden na uw huwelijk. De Taliban aanvaardden niet dat u bescherming bood aan de weduwe van uw broer en haar kinderen. U meent dat de Taliban deze kinderen liever wilden rekruteren voor hun gewapende strijd. Er werd een dreigbrief bij u thuis afgeleverd. Omdat jullie in gevaar bleken, zijn jullie verhuisd naar de woonst van uw schoonvader G.H., iets verderop. Later is daar een tweede dreigbrief afgeleverd. Omdat uw schoonvader meende dat u niet langer veilig was, zocht hij een smokkelaar die uw vertrek regelde.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geviseerd. Anderhalf jaar geleden hebben de Taliban uw schoonbroer T.H. vermoord. Hij was op dat moment op weg naar Laghman. U meent dat dit verband houdt met de problemen die u zelf heeft gekend. Een jaar geleden hebben de Taliban ook een van uw zonen ontvoerd. Nadat uw schoonvader losgeld betaalde, werd de jongen weer vrijgelaten. Behalve de problemen met de Taliban verklaart u ook dat de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig is, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een verklaring in verband met het werk van uw broer bij de douane, een verklaring van de dorpsouderen in verband met zijn overlijden, een nieuwsbericht in verband met zijn dood, een verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarin zijn overlijden en uw huwelijk met zijn vrouw bevestigd worden, een foto van uw vermoorde broer, een foto van uw vermoorde schoonbroer, een verklaring van het ziekenhuis met betrekking tot diens overlijden, een dreigbrief van de Taliban, een enveloppe waarop de documenten werden verstuurd en twee cd-roms (één bevat de opname van een telefoongesprek tussen uw schoonvader en de ontvoerders van uw zoon, de tweede bevat beelden van de begrafenis van uw schoonbroer T.H.).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 7 januari 2015, stelt dat u op dat moment ouder dan 18 jaar bent, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is. Dat u bij aankomst in België zestien jaar oud zou zijn geweest (° 31 december 1997), zoals u beweerde, bleek na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich ongeveer tien jaar jonger voordeed dan u in werkelijkheid bent, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Verder dient te worden opgemerkt dat u zich ook wat andere aspecten betreft onbetrouwbaar heeft opgesteld. Gevraagd of u een Facebook account heeft waarmee u contacten met familie en vrienden in Afghanistan onderhoudt, ontkent u dit (CGVS, p.8). Pas nadat u wordt geconfronteerd met het profiel van A.T., geeft u toe dat dit inderdaad uw account is (CGVS, p.8). Het is opmerkelijk dat u getracht heeft deze account te verzwijgen en aldus het CGVS te misleiden. Verder blijkt uit de gegevens die u of anderen op Facebook deelden dat uw vader niet overleden is zoals u blijft volhouden. Het CGVS toonde u een foto van de man, waarna u verklaarde dat deze H.N.K. inderdaad uw vader is (CGVS, p.8). U beweert evenwel dat deze foto voor zijn dood (tien jaar geleden) genomen zou zijn (CGVS, p.8). Dit kan evenwel allerm minst overtuigen, te meer het CGVS kon aantonen dat de man zijn eigen profiel en Facebookaccount heeft. Dat deze account door uw zoon O. zou worden gebruikt (CGVS, p.9), zoals u in reactie hierop beweert, is wederom zeer ongeloofwaardig: het CGVS ziet niet in waarom een kleine jongen zich zou uitgeven voor zijn grootvader. Bovendien werd u geconfronteerd met een foto waarop uw vader duidelijk en centraal in beeld is, omgeven door leden van zijn familie. U beweert dat deze persoon niet uw vader is, hoewel het CGVS en ook uzelf kunnen vaststellen dat hij er bijzonder goed op lijkt (CGVS, p.10, 22). Gevraagd wie deze persoon dan wel is, duurt het overigens even voor u de naam H.W. noemt (CGVS, p.10). U argumenteert dat u de man niet direct herkent omdat u Afghanistan al enkele jaren geleden verliet (CGVS, p.10), wat opnieuw weinig indruk maakt. Voorts wijst het CGVS op een andere foto van uw vader die door ene Z.A. gepost werd. Hoewel deze Z.A. schrijft dat het zijn vader tijdens een uitstap in Jabal Saraj betreft, blijft u beweren dat u behalve de vermoorde Z. geen broers heeft. Dit is zeer merkwaardig. Dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw familie, is eveneens nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft de asielmotieven die u voorts heeft ingeroepen, met name uw vrees voor de Taliban omdat u de weduwe van Z. huwde en haar en haar kinderen onder uw hoede nam, dient te worden opgemerkt dat u deze beweerde vrees allesbehalve geloofwaardig heeft gemaakt.

Vooreerst blijft u bijzonder vaag over de professionele activiteiten van uw vermoorde broer Z. U zegt dat hij enkele jaren in Torkham werkte maar blijkt niet eens te weten in welk district van uw provincie Torkham gelegen is. U gokt op Bati Kot en vervolgens op Shinwar (CGVS, p.11), wat telkens fout is. De bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat Torkham in Momand Dara gelegen is. Over zijn voorgehouden functie aldaar weet u overigens zeer weinig. U zegt dat hij hoofd van een dienst was en dat iedereen die de grens overstak een belasting moet betalen. U verklaart ook dat hij geregeld naar de bank moest en "dingen" moest schrijven. Hoeveel ondergeschikten uw broer had, kan u niet zeggen (CGVS, p.12), noch kan u verder iets zeggen over zijn werk of over de bevoegdheden van uw broer (CGVS, p.12). Dat u te jong was om daar meer over te weten (CGVS, p.12), kan gezien uw leeftijdsfraude bezwaarlijk als een valabel argument worden beschouwd.

Stel dat geloof zou worden gehecht aan de activiteiten van Z. en zijn dood in juni 2011, dan nog dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig maakt dat u enkele jaren later zelf door de Taliban zou zijn belaagd. Ten eerste maakt u allerm minst duidelijk waarom de Taliban u zouden hebben gevisceerd. U stelt telkens dat zij niet wilden dat u de vrouw en de kinderen van uw vermoorde broer onder uw hoede nam (CGVS, p.6, 16). Het CGVS ziet niet in waarom dit een doorn in het oog van de Taliban zou zijn geweest. Bovendien blijkt uit uw relaas niet dat u verder ooit iets deed dat tegen de Taliban gericht was. U liep school en na uw huwelijk ging u als garagist werken; in tegenstelling tot uw broer had u geen banden met de Afghaanse overheid. Verder dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot een aantal zaken weinig consistent zijn gebleken.

Zo verklaarde u eerder voor de DVZ dat de Taliban uw kinderen naar een madrassa wilden sturen (vragenlijst van 19 januari 2015, vraag 3.5). U ontkent nu dat u zoiets ooit zou hebben gezegd (CGVS, p.19) en verklaart dat de Taliban de kinderen "misschien" wilden vermoorden of "rekruteren" (CGVS, p.6). U zegt dat ze er strijders voor de Taliban of zelfs Daesh wilden van maken, wat toch wel zeer eigenaardig is daar uw zonen op dat moment hoogstens tussen vijf en acht jaar oud zouden zijn geweest (verklaring DVZ van 19 januari 2015, vraag 16).

Voorts is het niet aannemelijk dat uw vrouw en kinderen, mochten zij werkelijk gevaar lopen, zouden onderduiken bij uw schoonvader die zou wonen in Qalay Shahi, een dorp iets verderop. Gezien u verklaart dat uw schoonvader een journalist en "een belangrijk iemand" is (CGVS, p.7), kan maar moeilijk worden aangenomen dat dergelijk persoon de aanwezigheid van dochter en kleinkinderen jarenlang verborgen zou kunnen houden voor de buitenwereld en de Taliban. Bovendien legde u tijdens een eerder gehoor voor de DVZ weinig aannemelijke verklaringen af over uw contacten met het thuisfront. U beweerde op 16 februari 2016 al vijf maanden lang geen contact meer te hebben gehad omdat u geen geld had om te telefoneren (verklaring meervoudige aanvraag van 16 februari 2016, vraag 20). De vaststelling dat zowel u als uw schoonvader een Facebook account hebben, laat toe te veronderstellen dat u via die weg op zeer gemakkelijke en goedkope manier met uw familie kan communiceren. Zoals het CGVS ook al tijdens het gehoor opmerkte (CGVS, p.4), kan bovendien worden gewezen op het feit dat uw schoonvader H.G. zelf aangeeft oorspronkelijk van Nangarhar afkomstig te zijn maar in Kabul te hebben gestudeerd en er bovendien nog steeds te wonen en te werken. Het CGVS ziet niet in waarom Dhr. H.G. die meer dan duizend "volgers" heeft, dergelijke zaken zou verzinnen. Het lijkt bovendien best aannemelijk dat een intellectueel, dichter en journalist, heden ook werkzaam voor de Duitse ngo M. in Kabul, veeleer Kabul zou verkiezen als woonplaats. Dat uw gezin momenteel op een onderduikadres in Behsud verblijft, is gezien deze vaststellingen niet geloofwaardig.

Voorts bent u bijzonder onduidelijk over de problemen waarmee u zelf zou zijn geconfronteerd. U verklaart dat er twee dreigbrieven kwamen, hoewel u het tijdens een eerder gehoor voor de DVZ over slechts één brief had (vragenlijst van 19 januari 2015, vraag 3.5). Dat dit een fout van de DVZ betreft (CGVS, p.17), kan niet overtuigen. U verklaarde bovendien dat deze brief bij u thuis werd bezorgd toen u al met uw gezin bij uw schoonvader verbleef, terwijl u nu zegt dat een eerste brief bij u thuis werd afgeleverd, dat jullie daarna naar het huis van uw schoonvader vluchtten en dat daar een tweede brief arriveerde (CGVS, p.19). Verder zijn uw verklaringen over de duur van uw verblijf bij uw schoonvader bijzonder tegenstrijdig en onduidelijk gebleken. U beweert dat u na de eerste dreigbrief naar het huis van uw schoonvader verhuisde en dat u daar vijftien dagen of misschien wel twee maanden later een tweede brief ontving (CGVS, p.19). Hoewel u beweert dat u een maand na die tweede brief Afghanistan zou hebben verlaten, blijft u anderzijds volhouden dat u gedurende anderhalf jaar bij uw schoonvader woonde (CGVS, p.7, 19). Geconfronteerd met deze inconsistenties, argumenteert u louter dat u ongeschoold bent en geen data kent (CGVS, p.19). Dat u niet zou kunnen verduidelijken of u enkele maanden dan wel anderhalf jaar in angst bij uw schoonvader zou hebben gewoond, is evenwel zeer opmerkelijk.

Wat betreft uw verklaring als zou uw zoon vorig jaar zijn ontvoerd, dient nog te worden opgemerkt dat ook aan dit aspect van uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Zo gaf het CGVS hierboven al aan dat het weinig geloofwaardig is dat uw gezin in Behsud zou verblijven, waar uw zoon zou zijn ontvoerd. Verder kan u niet preciseren wanneer uw zoon zou zijn ontvoerd. U zegt dat het "ongeveer een jaar geleden" gebeurde maar kan niet zeggen in welke maand het was (CGVS, p.15). Dit is merkwaardig, te meer dergelijke ontvoering en het onderhandelingsproces dat er op moet zijn gevolgd, indien geloofwaardig, toch indruk op u moeten hebben gemaakt. U zegt voorts dat uw zoon werd ontvoerd door "een groepering van de maffia", waarna u uw verklaringen wijzigt en beweert dat het de Taliban waren (CGVS, p.15). Gevraagd of hij door de maffia of door de Taliban werd meegenomen, zegt u uiteindelijk dat u het niet weet (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat u dergelijke zaken niet weet, te meer uit uw verklaringen moet blijken dat uw schoonvader met de ontvoerders zou hebben onderhandeld en uiteindelijk ook losgeld zou hebben betaald. Tot slot wijst het CGVS op de vaststelling dat uw beweerde vrees voor de Taliban maar moeilijk te rijmen valt met de vaststelling dat u blijk heeft gegeven van desinteresse in de asielprocedure. Zo blijkt uit het administratief dossier dat u geen gehoor gaf aan een oproeping van de DVZ en niet kwam opdagen voor een gehoor voorzien op 14 april 2015. Hoewel op 9 juni 2015 de afstand van uw asielaanvraag werd vastgesteld, liet u na een nieuwe asielprocedure op te starten en gaf u de voorkeur aan een procedure regularisatie (aanvraag machtig tot verblijf ingediend op 23 september 2015). Pas nadat deze aanvraag op 5 januari 2016 onontvankelijk werd verklaard, heeft u zich op 16 januari 2016 een tweede keer vluchteling verklaard.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u en uw gezin door de Taliban werden gevisieerd. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland.

Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. Uw taskara en de geboorteakte dienen uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen en kunnen aldus als frauduleus worden bestempeld. Overigens geeft u zelf aan dat de geboorteakte, die aangeeft in 1997 te zijn opgemaakt maar door u werd "besteld" toen u al in België verbleef, een voor Afghanen ongebruikelijk document is (CGVS, p.5). De documenten in verband met het werk en de dood van uw broer (een verklaring van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken waarin zijn overlijden en uw huwelijk bevestigd wordt, een verklaring dat uw broer voor de douane werkte, bevestiging door de dorpsouderen van zijn dood en uw problemen, een internetartikel in verband met de dood van Z., een

foto van de persoon die uw broer zou zijn), dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd over de documenten in verband met de zogenoemde moord op uw schoonbroer T.H. (foto van de overleden persoon die uw schoonbroer zou zijn, een verklaring van een ziekenhuis dat zijn dood bevestigt, een document van het districtshuis in verband met de dood van T.H.). Wat betreft de dreigbrief, kan nogmaals worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot deze dreigbrieven weinig consistent gebleken zijn. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De cd-roms kunnen de appreciatie van het CGVS ook niet ombuigen. De ene cd-rom bevat louter beelden van wat de begrafenis van T.H. zou zijn. Hiermee wordt geenszins aangetoond dat u omwille van problemen met de Taliban Afghanistan diende te verlaten. De tweede cd-rom bevat volgens u een telefoongesprek tussen uw schoonvader en de ontvoerders van uw zoon. Het CGVS merkt op dat dergelijk "bewijs" bijzonder makkelijk kan worden gefabriceerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de volgende bepalingen:

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;*
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."*

Verzoeker bespreekt het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kent en betwist de motivering van de bestreden beslissing op verschillende punten:

(1) Wat de leeftijd van verzoeker betreft, voert verzoeker aan dat het concept 'tijd' in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in onze Westerse cultuur en citeert ten dien einde uit objectieve bronnen. Hij voert tevens aan dat het op hem uitgevoerde medische leeftijdsonderzoek controversieel is en van een zwak wetenschappelijk niveau en aldus ernstig bekritiseerd wordt. Bovendien houdt het geen rekening met hetgeen verzoeker heeft meegemaakt. Verzoeker citeert uit een arrest nr. 231 491 van de Raad van State van 9 juni 2015 en voert aan dat de commissaris-generaal hier ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden.

(2) Verzoeker voert aan dat hij zijn best gedaan heeft om zo eerlijk mogelijk te antwoorden op de vragen van de commissaris-generaal omtrent zijn facebookaccount, en dat het te kort door de bocht is om te stellen dat verzoeker hierover gelogen zou hebben. Hij citeert ten dien einde uit zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 7-8).

(3) Verzoeker stelt te volharden in zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview omtrent het overlijden van zijn vader en geeft aan dat hij geen reden had om hierover geen waarachtige verklaringen af te leggen (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 7).

(4) Verzoeker benadrukt dat hij zijn best gedaan heeft om de commissaris-generaal duidelijk te maken dat hij werd bedreigd door de taliban omdat hij zich na de dood van zijn broer heeft bekommerd om diens gezin en citeert uit zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 11, 13 en 16).

(5) Omtrent het contact met zijn familieleden, voert verzoeker aan dat hij verklaarde dat hij een paar maand na zijn aankomst in België contact heeft opgenomen met zijn familie. Hij benadrukt bovendien dat zijn gezin wel degelijk woonachtig is bij zijn schoonvader die in Behsud woont en voert aan dat het diens beslissing is om zich niet in Kabul te vestigen (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 16).

(6) Betreffende de dreigbrieven, merkt verzoeker op dat hij twee dreigbrieven heeft ontvangen, doch dat hij er slechts één in het bezit heeft omdat zijn schoonvader er slechts één heeft opgestuurd. Verzoeker voert bovendien aan dat hij reeds geruime tijd in België is en veel heeft meegemaakt tijdens zijn vlucht, en dat hij bovendien laaggeschoold en ongeletterd is, waardoor het bijgevolg zeer moeilijk is om de precieze data van ontvangst van de dreigbrieven te geven. Hij citeert uit zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 11, 17 en 19).

(7) Waar de commissaris-generaal verzoekers desinteresse in zijn asielaanvraag verwijt, voert verzoeker aan dat hij niet kwam opdagen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en niet eerder een nieuwe asielaanvraag indiende omdat hij angst had om teruggestuurd te worden naar Bulgarije, waar hij in erbarmelijke omstandigheden leefde, waarbij hij zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview citeert (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 3).

- Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“• Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming);

• Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”

Na een korte theoretische toelichting benadrukt verzoeker dat zijn identiteit en afkomst uit Nangarhar in Afghanistan niet worden betwijfeld. Hij betoogt dat de commissaris-generaal de plicht heeft om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen en rekening dient te houden met de situatie op het vlak van mensenrechten in het deel waar men naartoe wilt repatriëren op het ogenblik wanneer men de beslissing neemt. Tevens wijst verzoeker erop dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat hij zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen. Verzoeker betwist de beoordeling van de commissaris-generaal dat de buitenwijken van Jalalabad kunnen beschouwd worden als behorende tot het grootstedelijk gebied Jalalabad. Hij voert aan dat het district Beshud van Jalalabad wordt gescheiden door een rivier en dat zijn dorp Khosgumbat aan de kant van de rivier bij de bergen ligt. Hij stelt dat de commissaris-generaal geen onderzoek gevoerd heeft naar de geografische ligging van die gebieden en een algemene motivering hanteert voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker merkt bovendien op dat het niet redelijk is te verwachten dat hij terugkeert naar om het even welke plaats in Afghanistan, gezien hij bedreigd wordt door de taliban en zij er alles aan zullen doen om hem te vinden.

Verzoeker merkt tevens op dat de veiligheid tussen Kabul en Jalalabad niet is gegarandeerd, daar het geweten is dat de veel gebruikte snelweg Kabul-Jalalabad ondanks toegenomen overheidsaanwezigheid frequent het doelwit is van aanvallen en ontvoeringen (verzoekschrift, stukken 7 en 8). De overheid slaagt er niet in om de invalswegen van en naar Kabul te controleren (verzoekschrift, stuk 9) en de onveiligheid op de weg naar Surobi is ondanks de grootscheepse operatie in september 2015 enkel toegenomen. Het wordt ook steeds moeilijker om Jalalabad te bereiken (verzoekschrift, stuk 10).

Verzoeker merkt op dat uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied is gestegen.

Verzoeker wijst er tevens op dat het geweld in Afghanistan recent is toegenomen (verzoekschrift, stuk 6), dat er in Jalalabad ook aanslagen worden gepleegd op openbare plaatsen met het loutere doel om zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken (Landeninformatie, stuk 18, nr. 4; verzoekschrift, stuk 10), dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerslachtoffers in de steden van Afghanistan de laatste jaren sterk is toegenomen, dat er vanuit de VN gewaarschuwd wordt voor een “*escalerende spiraal van geweld*” in Jalalabad en dat dit geweld wel degelijk gericht is tegen de burgerbevolking (verzoekschrift, stukken 11-12). Bovendien wordt Jalalabad door de aanwezigheid van IS in Nangarhar blootgesteld aan willekeurig oorlogsgeweld met burgerslachtoffers tot gevolg, dat de VN waarschuwt voor het gevaar van IS voor Afghaanse steden (verzoekschrift, stuk 13) en dat IS tot op vandaag regelmatig aanslagen pleegt in Jalalabad (verzoekschrift, stukken 14-17). Hij voert aan dat er een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden bevolen.

Verzoeker betoogt tevens dat het voor asielzoekers die terugkeren naar Afghanistan allerminst gemakkelijk is, zoals ook wordt gesteld in de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van 19 april 2016 (verzoekschrift, stuk 3), dat de vluchtelingenkampen rond Jalalabad worden beheerst door oud-taliban-militanten die zich bij IS hebben aangesloten (verzoekschrift, stuk 18) en dat de situatie voor teruggekeerde asielzoekers het afgelopen jaar aanzienlijk achteruit is gegaan en zij in de meest erbarmelijke situaties terecht komen (verzoekschrift, stuk 10). Hij stelt dat hij afkomstig is uit één van de meest gewelddadige provincies van Afghanistan en dat zijn dorp en familie reeds herhaaldelijk het slachtoffer werden van geweld. Hij acht een terugkeer onder dergelijke omstandigheden allesbehalve in het belang van het kind. Verzoeker wijst tevens op het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, gezien de humanitaire hulp beperkt blijft.

Verzoeker benadrukt andermaal dat de veiligheidssituatie zowel bij het bereiken van Jalalabad als in Jalalabad zelf allerminst stabiel is, en dat uit de informatie blijkt dat er een vrees is dat de terugtrekking van buitenlandse troepen en de aanwezigheid van IS zal leiden tot een burgeroorlog. Er vinden reeds op geregelde basis veiligheidsincidenten met burgerslachtoffers plaats in het grootstedelijk gebied Jalalabad.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift: de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” (stuk 4), uittreksels uit een rapport van UNHCR “*Beyond proof – credibility assessment in EU asylum systems*” (stukken 5 en 20), persartikels en informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad (stukken 6-19) en arrest nr. 231 491 van de Raad van State van 9 juni 2015 (stuk 21).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen werden opgeworpen.

2.1.4. In een aanvullende nota van 30 oktober 2017 voegt de commissaris-generaal volgende stukken toe:

- COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van Cedoca van 9 juni 2017 (stuk 1);
- Rapport “*Afghanistan: The security situation in Nangarhar province*” van Landeninfo van 13 oktober 2016 (stuk 2);
- Kaart grootstedelijk gebied Jalalabad (stuk 3).

2.1.5. In een aanvullende nota van 10 november 2017 voegt verzoeker volgende stukken aan het verzoekschrift:

- Rapporten en informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan en Nangarhar (stukken 22-26);
- de taskara van Z.Q. (stuk 27);
- medische attesten van Z.Q. (stuk 28).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker. Vooreerst merkt de Raad op dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstantie kan beslissing over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstantie mag van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift een arrest neer van de Raad van State van 9 juni 2015, doch de Raad merkt op dat dit arrest geen betrekking heeft op een beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen inzake verzoekers leeftijdsbepaling. Gezien iedere asielaanvraag op zijn eigen individuele merites dient beoordeeld te worden, dient noch de commissaris-generaal noch de Raad in onderhavige procedure rekening te houden met voormeld arrest. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Waar verzoeker aanvoert dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in de Westerse cultuur, is de Raad van oordeel dat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij is immers gebleken dat verzoeker tot zeven tot negen jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde, hetgeen een dermate significante discrepantie betreft die niet louter kan worden verklaard noch verschoond door de algemene bewering dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt. Het feit dat verzoeker bovendien na confrontatie met het leeftijdsonderzoek tijdens het CGVS-interview nog steeds vasthield aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 3-5), toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara en geboorteakte.

Bovendien oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoekers verklaringen omtrent zijn familieleden verder afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot een herhaling van zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview. Hiermee doet verzoeker geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en correcte motieven. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker zich de naam van zijn facebookaccount A.T. niet meer zou herinneren, nu uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier genoegzaam blijkt dat verzoeker dit profiel na zijn aankomst in België nog gebruikte en dat hij via dit account in contact kwam met vrienden uit Afghanistan, hetgeen bovendien klemt met verzoekers

verklaringen tijdens het CGVS-interview dat hij geen contact houdt met vrienden uit Afghanistan via facebook (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 7-8; Landeninformatie, stuk 18, nr. 1). Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij geen leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent zijn facebookprofiel. Verzoeker weerlegt evenmin de motivering in de bestreden beslissing door louter te volharden dat hij geen leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent de dood van zijn vader, nu de commissaris-generaal terecht oordeelde dat: *"Het is opmerkelijk dat u getracht heeft deze account te verzwijgen en aldus het CGVS te misleiden. Verder blijkt uit de gegevens die u of anderen op Facebook deelden dat uw vader niet overleden is zoals u blijft volhouden. Het CGVS toonde u een foto van de man, waarna u verklaarde dat deze H.N.K. inderdaad uw vader is (CGVS, p.8). U beweert evenwel dat deze foto voor zijn dood (tien jaar geleden) genomen zou zijn (CGVS, p.8). Dit kan evenwel allerminst overtuigen, te meer het CGVS kon aantonen dat de man zijn eigen profiel en Facebookaccount heeft. Dat deze account door uw zoon O. zou worden gebruikt (CGVS, p.9), zoals u in reactie hierop beweert, is wederom zeer ongeloofwaardig: het CGVS ziet niet in waarom een kleine jongen zich zou uitgeven voor zijn grootvader. Bovendien werd u geconfronteerd met een foto waarop uw vader duidelijk en centraal in beeld is, omgeven door leden van zijn familie. U beweert dat deze persoon niet uw vader is, hoewel het CGVS en ook uzelf kunnen vaststellen dat hij er bijzonder goed op lijkt (CGVS, p.10, 22). Gevraagd wie deze persoon dan wel is, duurt het overigens even voor u de naam H.W. noemt (CGVS, p.10). U argumenteert dat u de man niet direct herkent omdat u Afghanistan al enkele jaren geleden verliet (CGVS, p.10), wat opnieuw weinig indruk maakt. Voorts wijst het CGVS op een andere foto van uw vader die door ene Z.A. gepost werd. Hoewel deze Z.A. schrijft dat het zijn vader tijdens een uitstap in Jabal Saraj betreft, blijft u beweren dat u behalve de vermoorde Z. geen broers heeft. Dit is zeer merkwaardig."* Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift een geboortakte en medische attesten neerlegt ten aanzien van een zekere Z.Q. en aanvoert dat deze mentaal gehandicapt is en dus niet verantwoordelijk kan gehouden worden voor de inhoud van zijn facebookprofiel, merkt de Raad op dat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard. Wat de medische attesten betreft, wijst de Raad erop dat desbetreffende stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn voor een eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad niet in overweging. Daarenboven merkt de Raad op dat de naam op de door verzoeker neergelegde geboortakte, Z.Q., verschilt van de naam die gebruikt werd op het facebookprofiel, Z.A., hetgeen dezelfde achternaam is als degene van verzoeker. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker met deze documenten doelbewust de asielinstanties tracht te misleiden met als doel de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn familieleden te herstellen. Het feit dat verzoeker in weerwil van zijn plicht tot medewerking leugenachtige verklaringen aflegde omtrent zijn familieleden doet dan ook verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker komt aangaande zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn huwelijk met de weduwe van zijn broer die voor de overheid werkte niet verder dan een loutere herhaling van zijn verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-interview. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en terechte motieven waarom geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas, zijnde dat (i) hij vage verklaringen aflegde over de professionele activiteiten van zijn broer, die de aanleiding waren voor diens moord door de taliban, (ii) hij ongeloofwaardige en incoherente verklaringen aflegde over de reden waarom de taliban hem viseerde, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn gezin momenteel zou ondergedoken zijn in Behsut, (iv) hij inconsistente verklaringen aflegde over het aantal dreigbrieven dat hij ontving, (v) hij inconsistente verklaringen aflegde over hoelang hij bij zijn schoonvader verbleef, (vi) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet kan preciseren wanneer en door wie zijn zoon ontvoerd is. Verzoekers verweer dat het de beslissing is van zijn schoonvader is om zich al dan niet te vestigen in Kabul doet geenszins afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoekers familie is ondergedoken in Behsut. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij twee brieven heeft ontvangen van de taliban, merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoekers verweer dat hij reeds lang in België verblijft en ongeletterd is vormt bovendien geen afdoende verschoningsgrond voor de inconsistente verklaringen die verzoeker aflegde omtrent het tijdsverloop in zijn asielrelaas. De Raad stelt immers vast dat verzoeker doorheen het CGVS-interview tijdsaanduidingen gebruikte wanneer hem hiernaar werd gevraagd (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 4, 14, 15). Bovendien merkt de Raad op dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker ongeletterd is, gezien hij bij aanvang van de asielprocedure aangaf dat hij tot het vierde jaar naar de lagere school is geweest (DVZ-verklaring, stuk 22, p. 4).

De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

“Wat betreft de asielmotieven die u voorts heeft ingeroepen, met name uw vrees voor de Taliban omdat u de weduwe van Z. huwde en haar en haar kinderen onder uw hoede nam, dient te worden opgemerkt dat u deze beweerde vrees allesbehalve geloofwaardig heeft gemaakt.

Vooreerst blijft u bijzonder vaag over de professionele activiteiten van uw vermoorde broer Z. U zegt dat hij enkele jaren in Torkham werkte maar blijkt niet eens te weten in welk district van uw provincie Torkham gelegen is. U gokt op Bati Kot en vervolgens op Shinwar (CGVS, p.11), wat telkens fout is. De bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat Torkham in Momand Dara gelegen is. Over zijn voorgehouden functie aldaar weet u overigens zeer weinig. U zegt dat hij hoofd van een dienst was en dat iedereen die de grens overstak een belasting moet betalen. U verklaart ook dat hij geregeld naar de bank moest en “dingen” moest schrijven. Hoeveel ondergeschikten uw broer had, kan u niet zeggen (CGVS, p.12), noch kan u verder iets zeggen over zijn werk of over de bevoegdheden van uw broer (CGVS, p.12). Dat u te jong was om daar meer over te weten (CGVS, p.12), kan gezien uw leeftijdsfraude bezwaarlijk als een valabel argument worden beschouwd.

Stel dat geloof zou worden gehecht aan de activiteiten van Z. en zijn dood in juni 2011, dan nog dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig maakt dat u enkele jaren later zelf door de Taliban zou zijn belaagd. Ten eerste maakt u allerm minst duidelijk waarom de Taliban u zouden hebben gevisieerd. U stelt telkens dat zij niet wilden dat u de vrouw en de kinderen van uw vermoorde broer onder uw hoede nam (CGVS, p.6, 16). Het CGVS ziet niet in waarom dit een doorn in het oog van de Taliban zou zijn geweest. Bovendien blijkt uit uw relaas niet dat u verder ooit iets deed dat tegen de Taliban gericht was. U liep school en na uw huwelijk ging u als garagist werken; in tegenstelling tot uw broer had u geen banden met de Afghaanse overheid. Verder dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot een aantal zaken weinig consistent zijn gebleken. Zo verklaarde u eerder voor de DVZ dat de Taliban uw kinderen naar een madrasa wilden sturen (vragenlijst van 19 januari 2015, vraag 3.5). U ontkent nu dat u zoiets ooit zou hebben gezegd (CGVS, p.19) en verklaart dat de Taliban de kinderen “misschien” wilden vermoorden of “rekruteren” (CGVS, p.6). U zegt dat ze er strijders voor de Taliban of zelfs Daesh wilden van maken, wat toch wel zeer eigenaardig is daar uw zonen op dat moment hoogstens tussen vijf en acht jaar oud zouden zijn geweest (verklaring DVZ van 19 januari 2015, vraag 16).

Voorts is het niet aannemelijk dat uw vrouw en kinderen, mochten zij werkelijk gevaar lopen, zouden onderduiken bij uw schoonvader die zou wonen in Qalay Shahi, een dorp iets verderop. Gezien u verklaart dat uw schoonvader een journalist en “een belangrijk iemand” is (CGVS, p.7), kan maar moeilijk worden aangenomen dat dergelijk persoon de aanwezigheid van dochter en kleinkinderen jarenlang verborgen zou kunnen houden voor de buitenwereld en de Taliban. Bovendien legde u tijdens een eerder gehoor voor de DVZ weinig aannemelijke verklaringen af over uw contacten met het thuisfront. U beweerde op 16 februari 2016 al vijf maanden lang geen contact meer te hebben gehad omdat u geen geld had om te telefoneren (verklaring meervoudige aanvraag van 16 februari 2016, vraag 20). De vaststelling dat zowel u als uw schoonvader een Facebook account hebben, laat toe te veronderstellen dat u via die weg op zeer gemakkelijke en goedkope manier met uw familie kan communiceren. Zoals het CGVS ook al tijdens het gehoor opmerkte (CGVS, p.4), kan bovendien worden gewezen op het feit dat uw schoonvader H.G. zelf aangeeft oorspronkelijk van Nangarhar afkomstig te zijn maar in Kabul te hebben gestudeerd en er bovendien nog steeds te wonen en te werken. Het CGVS ziet niet in waarom Dhr. H.G. die meer dan duizend “volgers” heeft, dergelijke zaken zou verzinnen. Het lijkt bovendien best aannemelijk dat een intellectueel, dichter en journalist, heden ook werkzaam voor de Duitse ngo M. in Kabul, veeleer Kabul zou verkiezen als woonplaats. Dat uw gezin momenteel op een onderduikadres in Behsud verblijft, is gezien deze vaststellingen niet geloofwaardig.

Voorts bent u bijzonder onduidelijk over de problemen waarmee u zelf zou zijn geconfronteerd. U verklaart dat er twee dreigbrieven kwamen, hoewel u het tijdens een eerder gehoor voor de DVZ over slechts één brief had (vragenlijst van 19 januari 2015, vraag 3.5). Dat dit een fout van de DVZ betreft (CGVS, p.17), kan niet overtuigen. U verklaarde bovendien dat deze brief bij u thuis werd bezorgd toen u al met uw gezin bij uw schoonvader verbleef, terwijl u nu zegt dat een eerste brief bij u thuis werd afgeleverd, dat jullie daarna naar het huis van uw schoonvader vluchtten en dat daar een tweede brief arriveerde (CGVS, p.19). Verder zijn uw verklaringen over de duur van uw verblijf bij uw schoonvader bijzonder tegenstrijdig en onduidelijk gebleken.

U beweert dat u na de eerste dreigbrief naar het huis van uw schoonvader verhuisde en dat u daar vijftien dagen of misschien wel twee maanden later een tweede brief ontving (CGVS, p.19). Hoewel u beweert dat u een maand na die tweede brief Afghanistan zou hebben verlaten, blijft u anderzijds volhouden dat u gedurende anderhalf jaar bij uw schoonvader woonde (CGVS, p.7, 19). Geconfronteerd met deze inconsistenties, argumenteert u louter dat u ongeschoold bent en geen data kent (CGVS, p.19). Dat u niet zou kunnen verduidelijken of u enkele maanden dan wel anderhalf jaar in angst bij uw schoonvader zou hebben gewoond, is evenwel zeer opmerkelijk.

Wat betreft uw verklaring als zou uw zoon vorig jaar zijn ontvoerd, dient nog te worden opgemerkt dat ook aan dit aspect van uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Zo gaf het CGVS hierboven al aan dat het weinig geloofwaardig is dat uw gezin in Behsud zou verblijven, waar uw zoon zou zijn ontvoerd. Verder kan u niet preciseren wanneer uw zoon zou zijn ontvoerd. U zegt dat het "ongeveer een jaar geleden" gebeurde maar kan niet zeggen in welke maand het was (CGVS, p.15). Dit is merkwaardig, te meer dergelijke ontvoering en het onderhandelingsproces dat er op moet zijn gevolgd, indien geloofwaardig, toch indruk op u moeten hebben gemaakt. U zegt voorts dat uw zoon werd ontvoerd door "een groepering van de maffia", waarna u uw verklaringen wijzigt en beweert dat het de Taliban waren (CGVS, p.15). Gevraagd of hij door de maffia of door de Taliban werd meegenomen, zegt u uiteindelijk dat u het niet weet (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat u dergelijke zaken niet weet, te meer uit uw verklaringen moet blijken dat uw schoonvader met de ontvoerders zou hebben onderhandeld en uiteindelijk ook losgeld zou hebben betaald."

De commissaris-generaal oordeelde bovendien terecht dat het feit dat verzoeker danig lang wachtte om zijn tweede asielaanvraag in te dienen een indicatie vormt dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging relativeert. Dat verzoeker angst had om te worden teruggestuurd doet geen afbreuk aan de vaststelling dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich zo spoedig mogelijk tot de autoriteiten van het onthaalland richt om een asielaanvraag aan te dienen en zich aanmeldt wanneer hij door de asielinstanties wordt opgeroepen om zijn problemen uiteen te zetten.

Verzoeker betwist bovendien geenszins de motivering in de bestreden beslissing omtrent zijn documenten, waarin terecht werd geoordeeld dat:

"De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. Uw taskara en de geboorteakte dienen uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen en kunnen aldus als frauduleus worden bestempeld. Overigens geeft u zelf aan dat de geboorteakte, die aangeeft in 1997 te zijn opgemaakt maar door u werd "besteld" toen u al in België verbleef, een voor Afghanen ongebruikelijk document is (CGVS, p.5). De documenten in verband met het werk en de dood van uw broer (een verklaring van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken waarin zijn overlijden en uw huwelijk bevestigd wordt, een verklaring dat uw broer voor de douane werkte, bevestiging door de dorpsouderen van zijn dood en uw problemen, een internetartikel in verband met de dood van Z., een foto van de persoon die uw broer zou zijn), dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd over de documenten in verband met de zagezegde moord op uw schoonbroer T.H. (foto van de overleden persoon die uw schoonbroer zou zijn, een verklaring van een ziekenhuis dat zijn dood bevestigt, een document van het districtshuis in verband met de dood van T.H.). Wat betreft de dreigbrief, kan nogmaals worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot deze dreigbrieven weinig consistent gebleken zijn. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De cd-roms kunnen de appreciatie van het CGVS ook niet ombuigen. De ene cd-rom bevat louter beelden van wat de begrafenis van T.H. zou zijn. Hiermee wordt geenszins aangetoond dat u omwille van problemen met de Taliban Afghanistan diende te verlaten. De tweede cd-rom bevat volgens u een telefoongesprek tussen uw schoonvader en de ontvoerders van uw zoon. Het CGVS merkt op dat dergelijk "bewijs" bijzonder makkelijk kan worden gefabriceerd."

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, terecht en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal vooreerst als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.”

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, oordeelt de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad dat, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 14 december 2016 (Landeninformatie, stuk 18, nr. 4). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie op basis van de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 18, nr. 4-6) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high*

profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder dient erop gewezen dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan.

Verder blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad.*” van 9 juni 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Zelfs indien verzoekers verweer dat zijn dorp niet binnen de grenzen van het grootstedelijk gebied Jalalabad behoort kan worden aanvaard, kan op basis van de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 18, nr. 5) niet worden besloten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit het rapport van Landinfo getiteld “*Afghanistan: The security situation in Nangarhar province*” van 13 oktober 2016 blijkt dat het district waarvan verzoeker afkomstig is, Behsud, hoofdzakelijk onder controle staat van de autoriteiten, met een relatief grote aanwezigheid van de veiligheidsdiensten (ANSF), en de typologie van het geweld in het district gelijklopend is aan die in de stad Jalalabad, zoals dit beschreven wordt in de bestreden beslissing. Hoe dan ook, niettegenstaande er zich ook in het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er ook hier geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Dat er veiligheidstroepen aanwezig zijn maakt niet dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Verzoeker brengt geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad dan wel zijn streek van herkomst.

De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot Jalalabad is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten, aldaar in precare humanitaire omstandigheden zal terechtkomen of er een mensonwaardige behandeling zal ondergaan. Niets wijst erop dat verzoeker in Afghanistan geen andere optie rest dan zijn toevlucht te zoeken in een vluchtelingenkamp in de buurt van Jalalabad.

Verzoeker betoogt in zijn aanvullende nota, onder verwijzing naar daarbij gevoegde informatie (stukken 22-25) dat de huidige druk die op voorzieningen in Jalalabad wordt gelegd door de massale instroom van IDP's en teruggekeerde asielzoekers uit Pakistan ervoor dreigt te zorgen dat verzoeker bij terugkeer het slachtoffer zal worden van onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt dat het bestaan van dusdanig risico in zijn hoofde kan staven. Het louter aanhalen van algemene rapporten en nieuwsberichten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Jalalabad of zijn streek van herkomst. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn minderjarigheid, dient te worden opgemerkt dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker geenszins als minderjarige kan worden beschouwd, zodat hij het belang van het kind niet dienstig kan inroepen als verweer.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Jalalabad of zijn streek van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP